

sutrašnju premijeru osećam se kao žena u devetom mesecu

Naziv dela, „Grad u kome je stalo vreme“, koje će premijerno biti izvedeno (u sredu, Kolarac) na gala koncertu Simfonijskog orkestra RTS preuzeo sam od Bohumila Hrabala. Vreme kod nas, ako govorimo o Beogradu, nije samo stalo, već je u jednom trenutku vraćeno za okruglo 600 godina, podsećajući nas na jedan mitski poraz i uvodeći u čini se nesagledivi tok novih. Verujem da je ovaj „grad“ sačuvao jedan dragoceni „rezervoar“ ljudi koji su kroz teška i iskušenjima prepuna vremena prošli čistog lica i savesti

M. Marjanović

Na gala koncertu velikog simfonijskog orkestra RTS-a pod upravom Aleksandra Markovića, muzička produkcija nacionalne kuće, predstaviće u sredu beogradskoj publici dva klasična i jedno potpuno novo delo simfonijskog repertoara. U pitanju su III klavirski koncert Sergeja Rahmanjinova

Grad u kome je stalo vreme

Sve vaše dosadašnje kompozicije imale su svoju priču. Da li je to slučaj i sa ovom?

- Svakako. Mislim da u ovom slučaju već naslov, koji sam preuzeo od velikog Bohumila Hrabala govori dovoljno. Čovek obično ima jednu ili dve stvari na umu kada počinje da stvara, ali se kako vreme prolazi i delo razvija pojavljuju redovno nova značenja. Moja prva asocijacija bila je, prirodno, na sva ona mesta i ljude od kojih je satkana mreža naše prošlosti i naših uspomena. Paralelno sam, međutim, postajao svestan i grada koji sam od definijstva posećivao isključivo u snovima. U njemu na javi nikada nisam bio, a opet, kako zaklopim oči, ponovo bih se nalazio među njegovim zidinama, znajući tačno gde je koja ulica, i biblioteka, i park i trg sa zvonikom. Tamo sam ponekad sretao svoje mrtve

u izvodenju pijaniste Viktora Sestopala. Slike sa izložbe Modesta Musorgskog, u Ravelovoj orkestraciji, i Grad u kome je stalo vreme, Aleksandra Simića. Tim povodom, razgovaramo sa našim mladim kompozitorom.

■ Kako se najčešće oseća autor pred jednu veliku premijeru?

- Kao žena u devetom mesecu. Mislim da je to najbolje poređenje. U isto vreme ste i neopisivo uzbuđeni i sretni, i potpuno prirodno zabrinuti do momenta dok ne vidite svih deset prstiju.

■ Mrtvi su česti protagonisti u vašim „muzičkim dramama“?

- Možda ne baš protago-

ni. Možda još strašnije, na ono što bi tek mogli da izgubimo. To je, čini mi se, sloj značenja i poruka koja je do mene doprla kada je delo već bilo gotovo. Osećaj lične odgovornosti za vreme koje je zamrznuto dok prolaze naši životi. Za demone koji nam se vraćaju iz prošlosti, za morske alge naših grešaka koje nas vuku u tamne dubine, za tromb koji stoji nasred našeg krvotoka i polako i sigurno zaustavlja naša srca. Vreme kod nas, ako govorimo o Beogradu, nije samo stalo, već je u jednom trenutku vraćeno za okruglo 600 godina, podsećajući nas na jedan mitski poraz i uvodeći nas u, čini se, nesagledivi tok novih.

■ Zar ne mislite da se klatno ipak ponovo zanjhalo 5. oktobra?

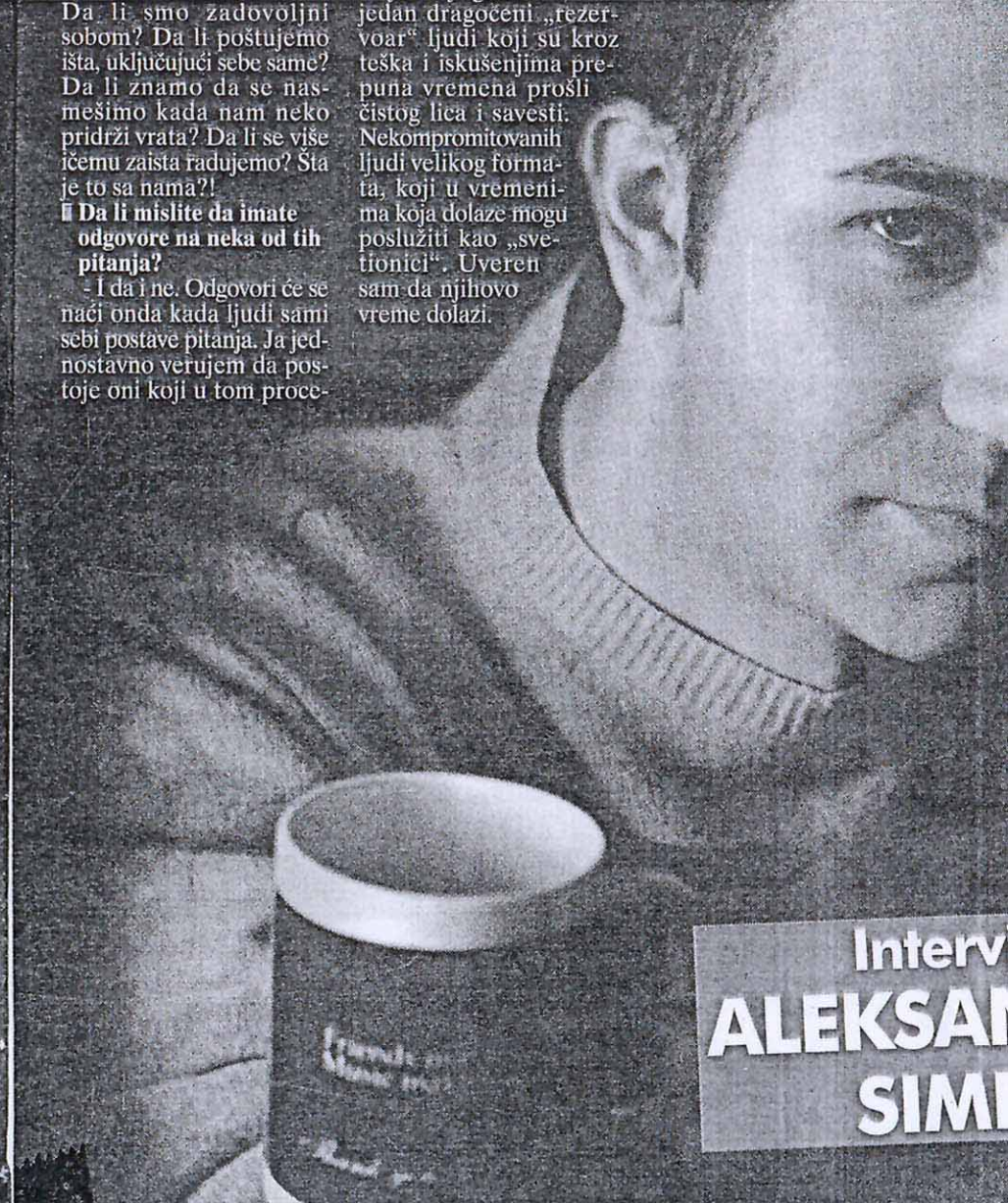
- Ne. Sve ono što se isvitoperilo za vreme vladavine Miloševićevog režima ostalo je iskrivljeno i nakon fakovane revolucije. Svi su, uglavnom, svesni da do neophodne katarze nije došlo. Znali smo još sredinom devedesetih da će i kada sa „prestola“ bude uklonjena inkarnacija zla, ono ostati duboko ukorenjeno u biću nacije, ma koliko to grubo zvučalo. To više nema samo političke, već duboko egzistencijalne implikacije. To nije više pitanje toga da li smo moralni, da li treba da preuzmemo krivicu ili odgovornost za neke stvari koje su se desile...ostavi-

Da li sobom? Da li poštuju ista, uključujući sebe same? Da li znamo da se nasmehimo kada nam neko pridrži vrata? Da li se više ičemu zaista radujemo? Šta je to sa nama?!

■ Da li mislite da imate odgovore na neka od tih pitanja?

- I da i ne. Odgovori će se naći onda kada ljudi sami sebi postavljaju pitanja. Ja jednostavno verujem da postoje oni koji u tom proce-

jedan dragoceni „rezervoar“ ljudi koji su kroz teška i iskušenjima prepuna vremena prošli čistog lica i savesti. Nekompromitovanih ljudi velikog formata, koji u vremenima koja dolaze mogu poslužiti kao „svetionici“. Uveren sam da njihovo vreme dolazi.

Intervju
**ALEKSANDAR
SIMIĆ**